

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Nº 1

1 €

Sant Jordi 2005

Una nova eina

La modesta publicació que teniu a les mans és una eina més al servei de la construcció nacional. Tot i així, és una eina diferent a la resta de publicacions independentistes per una raó: pertany a un espai independentista de llarga tradició a Catalunya que, darrerament, estava en hores baixes.

Es tracta de l'independentisme unitari, un moviment hereu de la tradició nacionalista més pura, que enllaça amb la ideologia d'organitzacions històriques com Estat Català, Nosaltres Sols i el Front Nacional de Catalunya (FNC).

Es tracta d'un nacionalisme desacomplexat, no necessàriament d'esquerres ni, evidentment, marxista. Es tracta d'un nacionalisme ferm, valent, sincer i honest. El nostre objectiu és l'alliberament nacional i la constitució d'un Estat per al nostre poble. Serà llavors, i només llavors, quan els catalans decidirem el color polític del nostre govern i el nostre parlament. Creiem que les ideologies internacionals (comunisme, liberalisme, democràcia cristiana, ecologisme, socialisme...) han de ser secundàries dins la batalla que els catalans lliurem contra els nostres adversaris espanyols i francesos.

Volem un nacionalisme modern i solidari, però que en cap cas renunciï a les nostres tradicions, costums i maneres de fer. Rebutgem frontalment el fals progressisme instal·lat a Catalunya que proposa la nostra dissolució lenta en benefici d'una globalització mundial que pretén homogeneïtzar les cultures i destruir les nacions. Aquesta idea, tan senzilla, no vol dir, com diuen alguns, que siguem racistes ni xenòfobs.

Ens agraden totes les cultures, i precisament per això també volem preservar la nostra. No som millors ni pitjors que els altres pobles del món, però volem continuar essent-hi. Volem, en definitiva, la independència per a la nostra nació, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Creiem que és la única garantia de pervivència de la nostra nació. Esperem que aquest butlletí ens ajudi a difondre la nostra idea i esperem comptar amb tu.

Els nostres símbols

L' origen de la bandera independentista

La bandera de Catalunya és la de les quatre barres roges sobre fons groc però quan es va iniciar, a principis del segle XX, el moviment independentista es va trobar en la necessitat de crear una bandera de combat on s'hi afegís a la senyera el símbol de llibertat: l'estel.

La primera referència gràfica coneguda d'una bandera estelada és de 1903 o 1904, a la seu social del Centre Catalanista de Santiago de Cuba, consistia simplement en una bandera quatribarrada amb un estel blanc al seu centre. El símbol de l'estel blanc a la bandera ja el veiem a la guerra per la independència dels Estats Units, l'estel blanc, símbol maçònic que simbolitza llibertat i/o independència, va acompanyat dels colors blau, fraternitat, i vermell, igualtat.

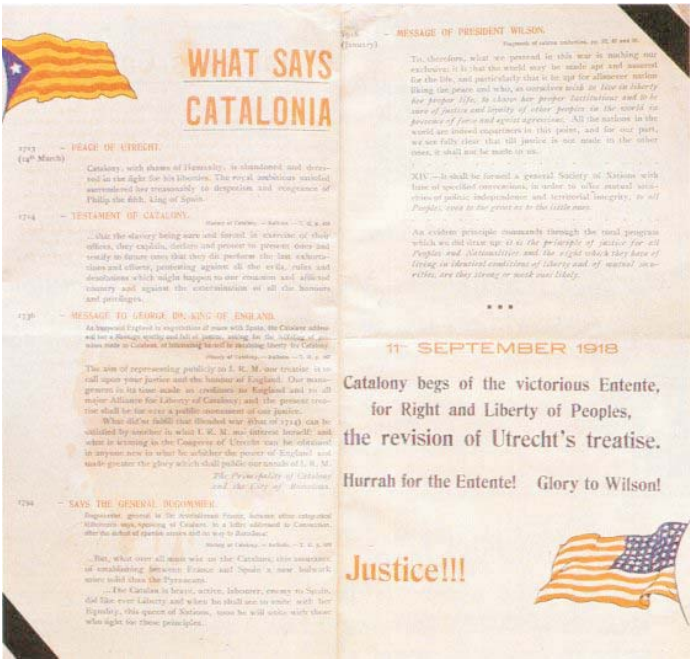
La nova bandera de combat es popularitzà ràpidament i ben aviat es va crear una nova versió, documentada per una fotografia de 1907 o 1908 a la seu social a París d'una anomenada Lliga Nacionalista Catalana, que ja incloïa un rombe blau centrat a la senyera, amb l'estel inscrit en ell.

Aquesta mateixa bandera (amb o sense romb) fou utilitzada pels més de 12.000 voluntaris catalans que van lluitar per França a la Gran Guerra (1914-1918). "Els voluntaris catalans la portaven a la punta de les baionetes calades a Verdun i a Belloy-en-Sarterre" (J. Soler i Pla, president del Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans, 1916).

La bandera com avui dia la coneixem va ser obra de Vicenç Albert Ballester, a la bandera quatribarrada s'hi afegí el triangle blau i l'estel blanc, òbviament influí molt el moviment independentista cubà i de Puerto Rico. La primera representació gràfica es veu a un full volant de l'any 1918 a favor del president dels Estats Units W. Wilson i a una vinyeta (segell sense valor postal) de finals de l'any 1918. Poc després fou adoptada per l'Estat Català i fins aleshores simbolitza l'anhel independentista del poble català

Vinyeta, segell sense valor postal, dedicat a la futura Societat de Nacions. Publicada a finals de l'any 1918.

Aquest és el document més antic en què apareix la senyera estelada. És datat l'Onze de setembre de 1918.

Segell dels voluntaris catalans a la Legió Catalana del Regiment de Marxa de la Legió Estrangera francesa.

Article històric

La bandera

«I no saben que un núvol d'estiu, blanc, lliscant pel cel blau, és la nostra bandera; que en un dia clar, un tossal cobert de neu i el firmament servint-li de fons, són els nostres colors que resplendeixen; que la vela d'una barca, brillant ben lluny per sobre les ones, és la nostra bandera aixecada.»

Juhani Aho («La Bandera de Finlàndia»)

Oh! any nou que arribes, freturem en tu la deu inesgotable d'amor a la Pàtria! Què hi fa que ja tinguem un any més si la nostra exaltació patriòtica ens fa esdevenir sempre joves? No som enlloc encara; però ja hem lliurat batalles. Hem lliurat les pitjors batalles en què pot participar un patriota. És cent voltes preferible la lluita franca, front a front de l'enemic, que el treball obscur i imprecís dels començaments.

Hem vist l'amic desertar dels rengles. Hem vist el traïdor vendre's impunement la Pàtria i lliurar-la a l'enemic. Hem vist l'aplanament, la fe que es perdia, el desengany que s'encampava. Però una il·lusió, una dolça i esperançadora il·lusió de la bandera. En realitat, la millor bandera distintiva d'un poble és la llengua. Però, confessem que l'amor mateix a la nostra llengua no hauria fet el miracle. En les hores difícils, depriments, la muntanya sota el cel blau, ens encomanava a l'ànima la pura il·lusió de la bandera; i quan vivíem les hores enutjoses de la farsa política, i allunyàvem els ulls i el pensament a un més enllà ideal, retornava a nosaltres la pura il·lusió de la bandera.

No. La nostra bandera no havia caigut. Per què havia de caure? Per què havia d'ésser batuda per enemics i traïdors, si ella era l'encarnació veritable de l'esperit català?

Jamai la veritable bandera nacional dels catalans podia ésser una bandera política. No. La bandera catalana no pot ésser altra cosa que l'esperit de la terra nostra mateixa. És la cançó del vent al bell mig de la pineda; és el remoreig de les ones en dolç col·loqui amb la terra; és el parpelleig dels estels en les nits llargues i serenes. És l'aigua que baixa tímbeles avall, que si hom volgués desviar-la tornaria a davallar per les mateixes entranyes de la terra. Per això tots els pobles encarnen en llur bandera tot l'esperit i tota l'ànima de la raça! Per això una bandera espetegant al vent, enmig del llampegueig de les baionetes mou la voluntat dels exèrcits.

La nostra bandera és el Déu-vos-guard del caminant que en catalana parla us saluda; és la màgica melodia del gran Pep Ventura, que ella sola és ja una afirmació nacionalista; és la rella que solca la terra erma, i el martelleig a les encluses trencant la quietor, que demostren l'esperit treballador i actiu de la raça. Però més que tot i per damunt de tot, és, la nostra bandera, el recull d'un gran anhel i d'un pregon sentiment que ha esdevingut inseparable amb les qualitats ètniques de la raça. Per damunt de tot, és llibertat. I ara, mans exòtiques volen vestir la joventut nostra a faisó d'altres pobles.

Camises negres s'ha dit? I ca! Verd fosc!, verd fosc de la muntanya, verd fosc dels oliverars, verd fosc dels pins; verd fosc de la mar mediterrània. Verd fosc, que no es destaca llampant en l'hora de la lluita; verd fosc que no serveix per parades i aires marcial; verd fosc com el brossam de la torrentada; verd fosc, com és el fons de l'aigua transparent que salta reguerot avall...

Verd fosc, com eren les banderes de combat de l'alt Rei En Jaume. Verd fosc, d'acord amb la terra, agafats a la terra i per la terra. Roma és la mare de la raça llatina. Però Roma no s'ha vestit de negre per la seva llibertat. Roma ha estès son negre vel damunt els pits de la seva raça per ofegar els clams dels seus esclaus mateixos. No. Catalunya no seguirà aquest camí. Si Roma és la mare de la raça llatina, Catalunya és la mare de la llibertat, és la llibertat mateixa.

Abans que la República del Terror, la República Catalana de 1641; abans que les teories marxistes de la Internacional de 1848, la guerra dels remences, veritable fet social. Contra Roma s'aixecà Indibil, com contra Espanya s'aixecà Pau Claris. Volem, els catalans, ésser lliures; no subjugats. Ni la bandera negra de Roma, ni la roja de Moscou. Per bandera, la nostra, gloriosa en les gestes resplendents de la Nacionalitat Catalana i heroica i digna fins en l'esclavitud mateixa.

Nosaltres no concebem el patriota per la color de la camisa que porta. Nosaltres volem el patriota posseït d'aquella dignitat i fortitud nacional en la qual s'estellen tots els embats de l'enemic. Però si les circumstàncies fan que Catalunya segueixi el corrent bèl·lic i fins aventurer que informa aquestes reaccions nacionals que experimenten els vells estats d'Europa, Catalunya, la joventut catalana, no es vestirà, no pot, no s'ha de vestir de negre sense fer mancament a la tradició de la raça.

Fidels a aquesta tradició, i en recomençar la lluita en aquest any nou que arriba, renovem sota els plecs sagrats la fe ferma, la fe incommovible, la fe miraculosa, d'ésser patriotes abnegats, d'ésser patriotes purs; i fem la prometença de treure-la per sempre més, d'enmig dels cants elegíacs, i de les taules electorals i dur-la a la victòria definitiva.

Laus Catalonia.

Daniel Cardona i Civit

La Batalla, dècada de 1920

La nostra opinió

Més enllà del fals progressisme

Qualsevol qui hagi patit la intromissió d'un enquestador polític li hauran preguntat "vostè, en una puntuació del zero —extrema esquerra- al 10 —extrema dreta-, on se situa?". És de calaix que tothom, fins i tot no pocs votants de partits considerats de dretes, se situen en la franja que es consideraria d'esquerres o, utilitzant eufemismes, progressista.

Més enllà de la façana i l'estètica, del 'talante' i el bon rotllo en les formes, quina diferència pràctica i tangible hi ha entre les polítiques socials del govern espanyol de Zapatero i Aznar o inclús amb les de Felipe? La crua realitat és que els joves tenen els mateixos problemes per accedir al dret constitucional a la vivenda; en altres paraules, que no es fan pisos de protecció social i que l'administració no ha estat prou valenta per fotre mà als gran propietaris que especulen amb pisos buits. Les bosses de pobresa i marginalitat a Catalunya augmenten: així ho diuen les estadístiques de les pròpies institucions governades per les esquerres.

Si tenim uns governs tan 'progres' a Catalunya i Espanya que miren en benefici dels més necessitats, per què anem de mal en pitjor? Bona part de la ciutadania percep que la classe política no va, que la classe dirigent no s'arrisca. Ben segur que no hi ha una resposta concloent i que hi ha nombroses i honorades excepcions entre els qui actualment comanden els partits i les institucions nacionals catalanes. Però a ningú se li escapa que entre la classe política hi abunda el progrés que té no ja segones residències sinó terceres. Hi abunda el progrés que diu que es desplaça en bicicleta per la ciutat i després va vestit de cap a peus amb roba de Toni Miró. Hi abunda el progrés que s'omple la boca parlant de l'escola pública i porta els fills al Viaró o La Farga. I és que bona part de la classe dirigent té massa hipoteques, té massa a perdre. Precisament per això, quan s'han de ser valent amb les tupinades del Govern espanyol o plantar cara als grans grups mediàtics o financers, els hi tremolen les cames.

L'exemple d'aquesta farsa permanent d'alguns dirigents progress de casa nostra l'encarna majoritàriament l'ecopijisme d'Iniciativa per Catalunya Verds i la sucursal del PSOE a Catalunya. Veure Rafael Ribó reclamant 'papers per a tohom' portava a més d'un a qüestionar-se: d'acord, Rafel, al teu àtic del passeig de Gràcia tots els que vulguis. O parar-se a pensar en què és més progressista l'Ajuntament de Barcelona des que és tinent d'alcalde Imma Mayol a banda de consentir i callar davant d'operacions poc transparents -per dir-ho suament- com el Fòrum de les tortures on, especulació a banda, la cultura catalana ha brillat per la seva absència. També és realment un descrèdit per la classe política veure un condemnat i empresonat per corrupció com Josep Maria Sala torna a estar a la direcció del PSC.

I ja coneixem prou bé la cantarella barroera, tramposa i perversa d'aquesta classe progrepia: els ciutadans de Catalunya tenen altres necessitats que no pas les seleccions esportives o l'ús de la llengua catalana. Saben prou bé que ho diuen per amagar les seves pròpies incapacitats de governar i gestionar el país perquè en cap cas la reclamació d'unes seleccions nacionals entorpeix la construcció de vivenda social o l'atenció domiciliària a la gent gran.

És evident que totes i tots volem que a Catalunya hi hagi cada cop menys bosses de marginalitat i pobresa. Que hi hagi suficients recursos per tal que les administracions catalanes tinguin els suficients recursos per donar acollida lingüística i cultural a la nova

immigració. I tots sabem que això només se soluciona amb la sobirania fiscal. Ja són massa anys d'espoli que no de solidaritat amb Espanya. Ja n'hi ha prou d'haver d'aguantar com autodenominats progress com Bono o Ibarra ens titllen d'insolidaris mentre a les escoles d'Extremadura gaudeixen d'un ordinador per alumne. Per sort, sembla que la cort de progressistes d'ICV-IU i el PSC-PSOE que ara manen a Catalunya comencen a veure el problema que suposa patir un desequilibri tant accentuat entre el que els catalans paguen a l'Estat en impostos i les inversions que rebem. Aquesta mateixa gauche divine catalana que posava a parir el llavors líder d'ERC, Àngel Colom, quan ja a principis dels 90 denunciava l'espoli fiscal d'un bilió de pessetes de l'època que patia Catalunya.

Per fer un pas endavant de debò, més enllà d'aquesta empresa difícil —per no dir impossible- que suposarà obtenir un nou finançament just per Catalunya, cal un sistema català de partits. Totes les opcions en clau nacional, des de l'esquerra fins a la dreta han de tenir expressió política i sumar complicitats. S'han de refer els ponts de diàleg entre CIU i ERC i aturar el sectarisme d'algunes organitzacions independentistes extraparlamentàries contra tot el moviment que abanderava Unitat Nacional Catalana i que reclama una cosa tan òbvia com voler una Catalunya plenament Catalana: és a dir, que la llengua i la cultura siguin l'eix vertebrador d'una societat per mantenir-la cohesionada, vinguin d'on vinguin els nous catalans. Perquè per UNC, Catalunya som tots.

Unitat Nacional ha buscat des de la seva fundació el gènere de l'any 2000 omplir el buit que suposa l'absència d'un punt de trobada entre totes i tots aquells que treballen en clau de construcció nacional, més enllà del debat estèril entre dretes i esquerres. Només així, treballant plegats els qui estimem i creiem en el país aconseguirem el veritable progrés. Perquè la sobirania és benestar. El benestar és progrés. I el progrés és llibertat.

J. D.

Activitats

Viatge a l'Alguer

del 8 al 10 d'Abril 2005

Hi va haver un temps que segons Ramon Muntaner "cap peix del Mediterrani no podria moure's si no portava marcades les quatre barres"... , els catalans vàrem crear un imperi regat per les aigües del Mediterrani, des de l'Aragó fins la península d'Anatòlia a Turquia les quatre barres i la creu de Sant Jordi onejaren al vent i el català era llengua de comunicació, comerç i cultura.

Entre els territoris que foren catalans la nostra llengua encara és viva a una ciutat de l'illa de Sardenya, l'Alguer, on, des de l'any 1354, quan catalans provinents del Principat, el País Valencià i les Illes repoblaren la ciutat, el català en la seva varietat algueresa es manté com testimoni de la voluntat de viure d'un poble.

Aquest mes d'abril un grup de quinze companys d'Unitat Nacional Catalana hem pres vol cap aquesta ciutat, hem recorregut els seus carrers, les seves muralles, hem escoltat el seu parlar, visitat els seus temples, i especialment interessant la calorosa rebuda per part d'un dels seus més dignes representants de la cultura algueresa i per tant catalana, el senyor Rafael Caria. Parlar del català a l'Alguer avui en dia no es pot comprendre sense fer esment dels estudis filològics, toponímics i etimològics portats a terme per Caria, ell ha estat un dels bastions més importants de la catalanitat del país alguerès i mai podrà ser prou reconegut el seu testimoni i vàlua. El sopar que compartírem al restaurant Maristella amb en Rafael Caria i la seva muller ens va permetre endinsar-nos pels llargs segles de cultura, història, tradicions i gastronomia algueresa, darrera cada frase es veia més clarament els lligams humans i culturals entre Catalunya i l'Alguer, des de la comparança de les arts de pesca de l'albufera algueresa, el Càlic, i l'albufera valenciana, els noms dels peixos i les aus tot comparant els mots algueresos amb el de les diferents contrades dels Països Catalans, etc.

Avui en dia a l'Alguer es va recuperant lentament la llengua, als comerços, al parlar quotidià, a la rotulació dels carrers, les quatre barres són presents a molts indrets i els catalans som rebuts com germans, encara podem trobar molts cognoms comuns i ens adonem que en realitat no "anem" enlloc sinó que "retornem" a casa nostra. Al visitar el convent de Sant Francesc podem trobar un bon exemple de l'arquitectura catalana mitjeval, amb llosetes escrites en català que refiguren el lligam entre el passat i el present, per tota la ciutat aquesta presència catalana és viva, a la parla i les pedres. I en entitats com l'Omnium Cultural, que té la seu al número 33 (una altra coincidència!) del Carrer de la Marina o el Centre de Recursos Pedagògics "Maria Montessori"

La visita a la gruta de Neptú és obligada, fem i desfem centenars d'esglaons (1300? 1400? entre baixada i pujada), per endinsar-nos en un indret meravellós on milions d'anys l'aigua i la seva calç han anat perfilant figures fantasmagòriques, el guia, en un bell alguerès, ens explica cent detalls i ens mostra en la seva plenitud una de les coves catalanes més boniques que mai hem vist. Al sortir de la cova i després de la llarga ascensió per la costeruda escala la Badia del Port del Comte se'ns ofereix en la seva esplendor, al lluny, tot esmorteïda pel llebeig que escampa l'aigua de la pluja, la ciutat de l'Alguer s'esdevenia, oberta i a l'ensems closa, oberta al país i closa en les seves muralles.

Hi han altres indrets interessants, com les torres de guaita que es redrecen fermes a la costa, com la torre de Ferro, que retalla la seva silueta tot passat el llac de Baratz, o la necròpolis d'Angellu Roju un dels exemples de la cultura nuràgica que s'estengué a la prehistòria algueresa i sarda.

Esperem retornar un altre dia a aquesta ciutat catalana i tornar a provar els seus vins o el seu mirto (blanc o negre, extret del fruit de la murtra), escoltar la veu càlida de Franca Massu cantant en un alguerès bell i suau, menjar la llagosta a la catalana o els seus spaguettis també a la catalana amb el gust a mar que li donen les cloïses i musclos de la costa algueresa que comparteixen espai amb el corall i les algues que tapissen els fons marins. No volem acabar sense agrair una altra volta l'amabilitat del senyor Rafael Caria i el "sastre català de l'Alguer" el senyor Pasqual Melai que vingueren a l'aeroport per acompanyar-nos. Gent com ells fan possible que viatjar a l'Alguer sigui més un retrobament que una visita, que ens podem sentir a casa nostra, car cada un dels països que formen els Països Catalans és la pàtria de tots nosaltres.

Activitats

Sortida al Castell de Mur

19 Febrer 2005

"Per estimar cal conèixer", amb aquest lema Unitat Nacional Catalana organitza sortides per conèixer millor el nostre país.

Vàrem triar el Castell de Mur per què simbolitza l'esperit de la reconquesta.

Documentat des del 969. Va pertànyer als comtes de Pallars en principi i posteriorment als Mur. En 1055 Ramon V de Pallars Jussà l'hi cedeix a Arnau Mir de Tost com dot per emmanillar-se amb la seva filla. A la seva mort Arnau Mir ho lliura a la seva filla Valença esposa del comte Ramon V. Aquest castell roquer (sobre roca), adopta una esvelta silueta triangular. Molt prop però separat per un pujol s'alça el castell de Guàrdia de Noguera que va anar també de la baronia dels Mur. Els seus elements bàsics són una torre mestra circular amb la porta una mica aixecada pel que fa al sol i un recinte allargat amb els extrems arrodonits (semblança a una planxa o un navili) on havia una sala principal, cisterna i diverses dependències. Per estar construït sobre una roca, manca de fossa. Adossada a una cara del castell havien algunes cases dels pagesos que rebien protecció. Pròxim es trobava una col·legiata vinculada a la figura d'Arnau Mir de Tost. A causa de la gran extensió del terme aviat es van afegir nous castells (La Guàrdia, Estorm, Moror, l'Alzina i Puigcerçós). Per a accedir, una vegada arribada a Guàrdia de Tremp, camí de Moror, Estorm i Sant Esteve de la Sarga es pren cap a la dreta per una via de muntanya fins a arribar a la població de Santa Maria de Mur, es continua fins a Collmorte i finalment fins al mateix pujol del castell i col·legiata de Mur. El recinte amida 31 metres de longitud. La muralla d'un metre de grossor té una altura que varia entre els 14 i 18 metres. A la trobada hi participaren companys del Vallès Occidental, Ripollès, Pallars Jussà, Osona, Maresme, Barcelonès i Barcelonès Nord

Pujada a la Mola

13 Març 2005

El diumenge 13 de març del 2005 Unitat Nacional Catalana va organitzar una excursió a la Mola (Sant Llorenç del Munt) al Vallès Occidental. Es va iniciar al Coll d'Estanalles amb el següent recorregut. Hi assistiren companys del Vallès Occidental, Barcelonès, Maresme, Barcelonès Nord i Ripollès.

Coll d'Estanalles, 0
Montcau, 30 min
Coll d'Eres, 15 min
Pla dels Ginebrons, 25 min

Font Flàvia, Els Òbits, Cruïlla camí carener, 15 min
Cova o Morral del Drac, 18 min
Mola, 20 min

Més informació sobre la muntanya i el seu monestir entreu a les pàgines:

<http://www.lamola.com>

<http://www.diba.es/parcs/stllorenç/stllorenç.htm>

UNC continua la implantació arreu

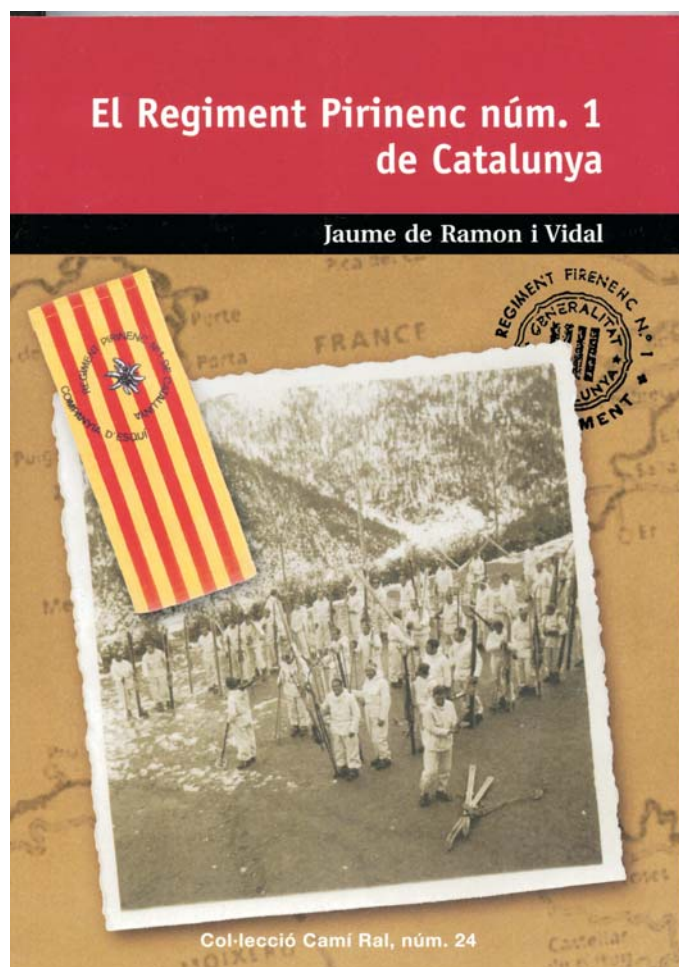
Durant les últimes setmanes, UNC ha continuat el procés de trobades i xerrades per incrementar la seva presència i implantació al territori català. A la ciutat de Girona es va celebrar una trobada amb simpatitzants i es va traçar una estratègia d'implantació a la zona que ja ha donat els seus primers fruits. Diverses persones ja treballen activament en l'organització d'UNC a la zona.

D'altra banda, s'ha activat la secció del Maresme d'UNC, sens dubte la més potent de l'organització. La secció compta amb nombrosos membres actius, molts dels quals compten amb una trajectòria militant llarga i amb molta experiència. A curt termini s'han previst diverses accions i s'ha establert un calendari de reunions periòdiques i trobades personals amb els simpatitzants que han sol·licitat més informació sobre UNC.

En conseqüència, l'expansió del partit arreu de Catalunya està en marxa i s'espera la creació de noves seccions comarcals en el futur. Actualment, UNC ja té presència consolidada al Barcelonès, el Maresme, el Baix Llobregat, el Vallès, Osona, el Baix Camp, el Gironès, la Selva, el Ripollès, la Garrotxa, el Berguedà i el Bages.

Recomanem

El Regiment Pirinenc núm. 1 de Catalunya Jaume de Ramon i Vidal Dalmau Editors, 2004

L'historiador Jaume de Ramon és un dels autors que més coneixements té del nacionalisme de la primera meitat del segle XX. En aquest sentit, és autor de nombrosos articles relatius als moviments polítics d'aquells anys, com ara Estat Català, Nosaltres Sols, Partit Nacionalista Català o Bandera Negra.

Ara, com a resultat d'aquest coneixement, l'autor acaba de publicar una obra imprescindible per a qualsevol patriota català. Es tracta de "El Regiment Pirinenc núm. 1 de Catalunya", un documentat treball que explica la història d'aquesta unitat militar, pràcticament la única que estava sota les ordres directes de la Generalitat de Catalunya durant la Guerra Civil (1936-1939).

Aquest regiment estava format per combatents procedents de l'independentisme radical, i integrava militants de la majoria de partits nacionalistes, com ara Estat Català o Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Els seus soldats tenien un alt grau d'entrenament i van formar una de les organitzacions militars que van plantar més cara als feixistes. Les seves accions bèl·liques al front pirinenc són encara recordades, així com la seva intervenció exemplar a Barcelona per sufocar la revolta anarquista que volia destruir el Govern legítim català presidit per Lluís Companys. Entre els dirigents d'aquest regiment hi ha el mític Andreu Xandri, mort en combat a l'edat de 21 anys amb el grau de capità.

El llibre conté fotografies d'un alt interès històric, així com moltes notes al peu de pàgina molt útils. És, doncs, un llibre imprescindible per a qualsevol nacionalista català.

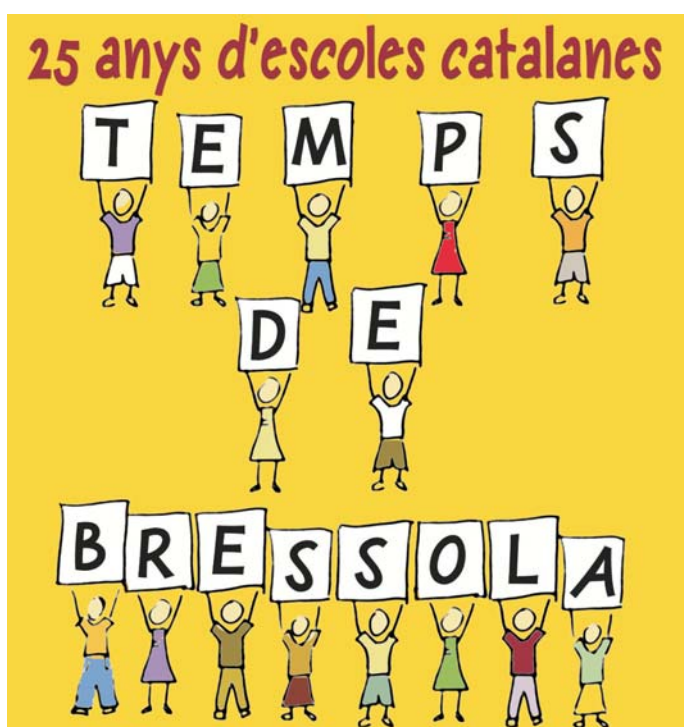
La Bressola, al peu del canó www.bressola.com

El 16 de setembre del 1976 va obrir les seves portes la primera escola catalana dels temps moderns a la Catalunya Nord, la part del nostre país on la repressió governamental més ha fet retrocedir la nostra identitat. La iniciativa responia a la ferma voluntat d'un grup de persones que, inspirades pel projecte basc de les ikastoles, van optar per crear escoles catalanes per als nens i nenes de la Catalunya sota dominació francesa.

Quasi trenta anys més tard, el projecte de la Bressola avança amb fermesa, malgrat els escassos recursos econòmics i la constant oposició del govern francès. Tant és així, que l'entitat ja compta amb vuit centres oberts a la Catalunya Nord, dels quals un ja és de secundària. En total, la Bressola educa en català quasi 500 nens i nenes. És una xifra escassa, però aquesta canalla constitueixen la llavor del futur.

Cal tenir en compte que, cada any, hi ha nens que es queden sense plaça, a causa de la gran demanda dels pares per enviar els seus fills a la Bressola i per culpa dels escassos recursos i falta de mestres que pateix l'entitat. Per intentar resoldre aquest problema, desenes d'ajuntaments i centenars de particulars envien regularment recursos econòmics a la Bressola per ajudar-la a tirar endavant.

El web de la Bressola permet descarregar-se els butlletins de l'entitat i entrar en contacte amb l'Associació d'Amics de la Bressola.

El significat del 33

Molt senzill! Ja fa uns anys es va començar a fer servir el símbol 33 com a substitut de Catalunya Catalana, Catalunya Catalana = CC = 33, C és doncs la tercera lletra de l'alfabet i serveix com a logo d'una ideologia.

Quina ideologia? Es pot ser independentista, nacionalista o regionalista, però els que lluitem per una Catalunya Catalana volem un país, Catalunya, els Països Catalans, plenament normalitzats i això significa una nació lliure, independent, reunificada i on es visqui plenament en català.

No volem la independència tant sols per gestionar els nostres impostos i inversions, ni per poder repartir el pastís del poder entre els polítics de casa nostra, volem la independència com eina per poder catalanitzar plenament la nostra nació, on el català com a llengua i cultura sigui l'eix vertebrador de les diferents comunitats que s'hagin anat establint des de la formació de la nostra nació.

No volem una Catalunya acultural, mal anomenada multicultural, volem una Catalunya Catalana on el dret a viure en el nostre món, el català, sigui norma i costum.

Som racistes? Aquesta és una de les crítiques més habituals que es fa al moviment per una Catalunya Catalana (33). NO som racistes per la senzilla raó que els catalans NO som una raça, som un poble, una nació, i els nostres trets diferencials no inclouen la raça. Qualsevol persona provingui d'on provingui pot esdevenir català si s'integra al nostre món cultural i lingüístic. Però cal una política d'immigració per evitar immigracions massives que comporten la formació de ghettos on la integració és pràcticament impossible.

Som feixistes? NO, i justament el nacionalisme que defensem és el més democràtic dels existents car rebutgem les ideologies totalitàries, tant el feixisme com els seus companys de viatge, el comunisme i el nazisme. Volem la llibertat de Catalunya però també la llibertat dels catalans i cap ideologia totalitària pot prendre'ns el nostre anhel de llibertat.

Tot resumint, 33 vol dir catalanitat i llibertat. 33 = Catalunya Catalana

